

Neemia

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Când am auzit aceste lucruri, am șezut jos, am plâns și m-am jelit multe zile. Am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor și am zis: «Doamne, Dumnezeul cerurilor, Dumnezeule mare și înfricoșat, Tu, care ții legământul Tău și ești plin de îndurare față de cei ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale!»” (Neemia 1:4,5)

Am văzut că două grupuri de captivi s-au întors în Iuda, ca împlinire a unora dintre făgăduințele lui Dumnezeu pentru națiunea iudaică.

Dar mai era o grupă de robi pe care Dumnezeu îi pregătea. Ultima grupă de captivi era trimisă pentru a rezolva o problemă. Deși primele două grupuri se întorseseră pentru a reconstrui Ierusalimul și a încheia o parte din acel proiect prin finalizarea templului, planul de reconstruire fusese abandonat, iar împotrivirea din partea națiunilor înconjurătoare era în creștere. Popoarele din jur nu doreau ca iudeii să construiască cetatea și să refacă zidurile, deoarece le era teamă că în felul acesta ar fi putut să redevină națiunea puternică de altădată (Ezra 4:6-24). Astfel, întoarcerea iudeilor era pentru ei o amenințare și erau hotărâți să îi împiedice. Dar Dumnezeu nu și-a chemat poporul pentru ca apoi să îl abandoneze chiar când făcea ce îi spusese El să facă.

Domnul pregătea un alt om care să împlinească voia Sa și planurile Sale. Numele lui era Neemia și asupra lui și a lucrării sale ne vom concentra în acest studiu.

5–12 octombrie – Săptămâna de consacrare personală

12 octombrie – Dar pentru construcții, Conferințe (colectă)

1. De ce era Neemia atât de abătut? Care a fost răspunsul lui la veștile rele primite?

“Istorisirea lui Neemia, fiul lui Hacalia. În luna Chișleu, în al douăzecilea an, pe când eram **Neemia 1:1-4** în capitala Susa, a venit Hanani, unul din frații mei, și câțiva oameni din Iuda. I-am întrebat despre iudeii scăpați care mai rămăseseră din robie și despre Ierusalim. Ei mi-au răspuns: „Cei ce au mai rămas din robie sunt acolo, în țară, în cea mai mare nenorocire și ocară; zidurile Ierusalimului sunt dărâmate și porțile sunt arse de foc.” Când am auzit aceste lucruri, am șezut jos, am plâns și m-am jelit multe zile. Am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor” Neemia 1:1-4

Câțiva dintre evreii luați în robie în anii de mai înainte fuseseră duși în Susa, una din cele patru centre administrative ale Imperiului Persan, unde Neemia slujea ca paharnic la palat. Cel mai probabil, prin expresia „Hanani, unul din frații mei”, face referire la un frate de sânge, deoarece face trimitere din nou la Hanani, dar mult mai familiar, în Neemia 7:2, deși acesta ar putea fi doar un alt evreu. Este posibil ca discuția cu Hanani să fi avut loc între jumătatea lunii noiembrie și jumătatea lunii decembrie, anul 445 î.Hr., cam la treisprezece ani după întoarcerea lui Ezra la Ierusalim. Hanani raportează că situația în cetate era foarte rea. Poporul nu reușise să reconstruiască Ierusalimul și vrăjmașul distrusese zidurile cetății, lăsând-o fără apărare și abandonată.

Neemia probabil că auzise zvonuri că samaritenii distruseseră zidurile cetății, dar nu a avut niște date clare până în acel moment. În consecință, chiar împăratul Artaxerxes zdrobise speranța celor întorși, oprind înaintea-rea construcției după ce oamenii de dincolo de Râu s-au plâns (Ezra 4).

Deși era reconstruit, templul nu era pe deplin funcțional, deoarece oamenii de care era nevoie pentru serviciile de la templu nu puteau fi în Ierusalim. Această situație l-a întristat pe Neemia, dându-și seama de consecințele veștii: evreii nu îi dăduseră slavă lui Dumnezeu, deși acesta fusese scopul întoarcerii lor. Mai mult, ei neglijaseră Casa Domnului și cetatea sfântă din cauză că se temeau de vrăjmași și de asuprire.

Atunci, Neemia s-a întors către Dumnezeu. El nu s-a plâns de lipsa de credință a celor din Iuda și nu i-a descris ca fiind lași, dar nici nu a acceptat situația așa cum era. Neemia a îngenuncheat și a început să se roage și să postească.

Ce ar trebui să ne spună reacția lui Neemia, în special când trecem prin încercări, despre modul în care ar trebui să apelăm la Dumnezeu?

2. Care sunt componentele rugăciunii lui Neemia? De ce se include și pe el în această rugăciune în rândul celor vinovați?

Neemia 1:5-11

1. Doamne, Tu ești măreț și plin de îndurare! (Neemia 1:5)
2. Ascultă-mă! (vers. 6)
3. Mărturisirea păcatelor. (vers. 6,7)
4. Adu-Ți aminte de făgăduințele Tale! (vers. 8,9)
- 3'. Tu ne-ai răscumpărat. (vers. 10)
- 2'. Ascultă-mă! (vers. 1:11)
- 1'. Doamne, dă-mi izbândă și trecere! (vers. 1:11).

Rugăciunea lui Neemia este frumos compusă și vorbește despre măreția lui Dumnezeu, despre păcătoșenia poporului și se încheie cu un strigăt după ajutor. Seamănă foarte mult cu rugăciunea lui Daniel, din Daniel 9, și este posibil ca Neemia să fi fost familiarizat cu acea rugăciune. Trebuie să menționăm că Neemia nu începe direct cu strigătul după ajutor, ci mai întâi spune cine este Dumnezeu cu adevărat, că El este măreț și minunat. Neemia scoate în evidență și faptul că Dumnezeu Își ține legământul și Se îndură de cei care Îl iubesc, dorind parcă să Îi amintească lui Dumnezeu că El este întotdeauna credincios și nu poate fi altfel.

Rugăciunea are structura specială arătată mai sus; în centru este versetul 8, în care Neemia enunță făgăduințele lui Dumnezeu: „Adu-Ți aminte!” Cu alte cuvinte: *Doamne, adu-Ți aminte că Tu ai spus că ne vei împrăștiia dacă Îți vom fi necredincioși, dar ai promis și că ne vei aduce înapoi și vei restaura totul. Primul lucru s-a împlinit, acum este timpul să se îplinească făgăduința Ta, deoarece noi ne întoarcem la Tine!* Lui Neemia nu i-a fost frică să ceară împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu și să Îi reamintească de ele. Desigur, aceasta nu înseamnă că Domnul nu Își amintește de făgăduințele Lui. Dar Lui Îi face plăcere când cerem împlinirea făgăduințelor Sale. El dorește să credem în ele și să le rostim cu glas tare înaintea Lui. A rosti cu glas tare ceea ce Dumnezeu ne-a făgăduit ne poate întări în hotărârea de a ne încrede în aceste făgăduințe, în special în momente în care totul pare fără speranță.

Enunță câteva dintre făgăduințele lui Dumnezeu pe care le poți cere în dreptul tău chiar acum. Este important să nu renunțăm niciodată să cerem împlinirea acestor făgăduințe.

„În luna Nisan, anul al douăzeciilea al împăratului Artaxerxe, pe când vinul era înaintea lui, am luat vinul și l-am dat împăratului. Niciodată nu fusesem trist înaintea lui. Împăratul mi-a zis: „Pentru ce ai fața tristă? Totuși nu ești bolnav; nu poate fi decât o întristare a inimii.” Atunci m-a apucat o mare frică și am răspuns împăratului: „Trăiască împăratul în veac!

Marti, 8 octombrie

Neemia îi vorbește împăratului

Din primul capitol al cărții, aflăm că Neemia era paharnicul împăratului (1:11). Nouă ni s-ar putea părea o slujbă neimportantă, dar paharnicii erau oameni cu multă influență, având acces constant la împărat. Paharnicii gustau băuturile împăratului pentru a preveni vreo boală sau chiar moartea împăratului. Herodot ne spune că persanii îi prețuiau foarte mult pe paharnici, fiind priviți ca înalți oficiali de stat. De exemplu, paharnicul împăratului asirian Assarhadon a fost și prim-ministru. Deci putem afirma că Neemia deținea o poziție înaltă în împărăție și, datorită accesului pe care îl avea la împărat, el pledează înaintea lui Dumnezeu să îl folosească pentru a-i vorbi împăratului despre situația din Iuda.

3. Ce s-a întâmplat ca rezultat al rugăciunii și postului lui Neemia?

Cum să n-am fața tristă când cetatea în care sunt mormintele părinților mei este nimicită și **Neemia 2:1-8** porțile ei sunt arse de foc? Și împăratul mi-a zis: „Ce ceri?” Eu m-am rugat Dumnezeului cerurilor și am răspuns împăratului: „Dacă găsește cu cale împăratul și dacă robul tău îi este plăcut, trimite-mă în Iuda, la cetatea mormintelor părinților mei, ca s-o zidesc din nou.” Împăratul, lângă care ședea și împărăteasa, mi-a zis atunci: „Cât va ține călătoria ta și când te vei întoarce?” Împăratul a găsit cu cale să mă lase să plec și i-am hotărât o vreme. Apoi am zis împăratului: „Dacă găsește împăratul cu cale, să mi se dea

Neemia a primit răspuns la rugăciune în luna Nisan, aproximativ luna aprilie din anul 444 î.Hr. Trecuseră patru luni de când Hanani și evreii îi aduseseră veștile tulburătoare despre Ierusalim. Timp de patru luni, Neemia s-a rugat și a postit și poate că în fiecare zi credea că Dumnezeu nu îi răspunde. Dar Dumnezeu intervine întotdeauna la momentul potrivit. El l-a pregătit pe împărat să îl asculte pe Neemia și să îi răspundă favorabil.

Nu era ceva obișnuit ca paharnicul să fie scutit pentru o vreme de îndatoririle lui, ca să poată fi dregător într-o altă țară. Dumnezeu a vorbit prin Neemia și l-a îndemnat pe împăratul persan Artaxerxes I să îl facă pe Neemia guvernatorul teritoriului lui Iuda. Faptul că este menționată și împărăteasa poate sugera că a fost o discuție privată, deoarece nu era obișnuit ca împărăteasa să fie prezentă la ospetele oficiale. Neemia nu menționează de îndată Ierusalimul, pentru a nu da naștere la idei preconcepte pe mîntea împăratului, ci face un apel emoțional la împărat, pentru ceva ce era o problemă personală. Împăratul era deja câștigat când Neemia a menționat și numele locului.

Care era poziția lui Neemia la această curte, comparativ cu cea a lui Daniel în Babilon? Ce ne spune despre caracterul lui Neemia faptul că împăratul i-a fost binevoitor? scrisori pentru dregătorii de dincolo de râu, ca să mă lase să trec și să intru în Iuda, și o scrisoare pentru Asaf, păzitorul pădurii împăratului, ca să-mi dea lemne să fac grinzi pentru porțile cetății de

26 lângă casă, pentru zidul cetății și pentru casa în care voi locui.” Împăratul mi-a dat aceste scrisori, căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine.” Neemia 2:1-8

Împăratul a trimis scrisori prin Neemia către Sanbalat Horonitul și către Tobia Amonitul, înalții dregători ai regiunii de dincolo de Râu, pentru ca aceștia să îl ajute pe Neemia să realizeze ce își propusese. Mai mult, i-a poruncit lui Asaf, păzitorul pădurii împăratului, să îi dea lui Neemia tot lemnul de care avea nevoie pentru reconstruirea cetății, a zidurilor și a porților templului.

4. Ce ne spune Biblia despre împotrivirea cu care s-au confruntat Neemia și evreii, în general?

Neemia 2:9,10 “M-am dus la dregătorii de dincolo de râu și le-am dat scrisorile împăratului, care pusese să mă însoțească niște mai-mari ai oastei și niște călăreți. Sanbalat, Horonitul, și Tobia, slujitorul amonit, când au auzit lucrul acesta, nu le-a plăcut deloc că venea un om să caute binele copiilor lui Israel.” Neemia 2:9-10

Neemia a ajuns la Ierusalim în anul 444 î.Hr. Se pare că, peste tot pe unde încerca să facă ceva, se ivea împotrivire, iar cererea prezentată înaintea conducătorilor a dat naștere la probleme. Deși Tobia avea nume evreiesc, care înseamnă „Dumnezeu este bun” (și fiul lui, Iohanana, avea nume evreiesc, „Dumnezeu este milostiv”), el a slujit ca dregător pentru Amon. Ierusalimul era înconjurat de vrăjmași: Sanbalat, guvernatorul Samariei, la nord; Tobia, care guverna ținutul lui Amon, la est; la sud, Gheșem Arabul (vers. 18,19) care luase Edomul și Moabul. Este trist faptul că liderii din acea regiune l-au disprețuit pe Neemia pentru că era preocupat de bunăstarea celor asupriți. Cei care vor să îi intimideze pe alții nu se bucură de binele acestora.

„Sosirea lui [Neemia] la Ierusalim, cu o escortă militară, arătând prin aceasta că venise cu o misiune importantă, a trezit invidia triburilor păgâne care locuiau aproape de cetate și cultivaseră multă vreme vrăjmașie împotriva iudeilor, aruncând asupra lor batjocură și insultându-i. În fruntea acestei lucrări rele, erau unii dintre conducătorii acestor triburi: Sanbalat Horonitul, Tobia, slujitorul amonit, și Gheșem Arabul. Încă de la început, acești conducători au privit cu ochi critic mișcările lui Neemia și s-au străduit, prin toate mijloacele disponibile, să-i zădărnicească planurile și să-i împiedice lucrarea.” – Ellen G. White, *Profeti și regi*, p. 635

Ce alte relatări biblice poți găsi care arată că cei chemați de Dumnezeu să facă voia Sa vor întâmpina opoziție? Prezintă răspunsul la grupă.

Fără îndoială, Domnul l-a chemat pe Neemia la această lucrare și urma să îi dea toate cele necesare. Cunoscând făgăduințele lui Dumnezeu și având asigurarea că Domnul l-a chemat, Neemia a mers înainte cu atenție și cu rugăciune. Știind că Dumnezeu era cu el, Neemia s-a gândit bine la ceea ce avea de făcut.

5. Ce a făcut Neemia ca pregătire pentru planul de reconstruire a zidului?

Neemia 2:11-20

Lecții de conducere: *Lecția 1:* Neemia nu a spus nimănu care erau planurile, „ce-mi pusese Dumnezeu meu în inimă să fac pentru Ierusalim” (Neemia 2:12). El nu doar că nu le-a spus vrăjmașilor, dar a ținut ascuns și de conducătorii iudei. El era într-o misiune de cercetare pentru a vedea ce trebuia făcut. ***Lecția 2:*** Înainte de a prezenta ceva, Neemia „și-a făcut temele” și a planificat toate lucrările necesare. ***Lecția 3:*** Când a vorbit despre această lucrare, Neemia a subliniat mai întâi ce făcuse Dumnezeu până atunci pentru această lucrare și apoi a redat cuvintele împăratului. Înainte de a cere implicarea, el a încurajat. A fost cu adevărat o minune că iudeii au răspuns atât de favorabil și au hotărât să construiască, în ciuda împotrivirii care avea să vină. Dumnezeu îl pregătise nu doar pe împărat prin rugăciunile și postul lui Neemia, ci îi pregătise și pe evrei, ca ei să răspundă cu încredință și curaj. „Sanbalat, Horonit, Tobia, slujitorul amonit, și Gheșem, Arabul, fiind înștiințați, și-au bătut joc de noi și ne-au disprețuit. Ei au zis: „Ce faceți voi acolo? Vă răsculați împotriva împăratului?” Neemia 2:19

6. Ce ni se spune despre credința lui Neemia?

„Și eu le-am răspuns: „Dumnezeul cerurilor ne va da izbânda. Noi, robii Săi, ne vom scula și Neemia 2:19,20 vom zidi, dar voi n-aveți nici parte, nici drept, nici aducere aminte în Ierusalim.” Neemia 2:20

Este posibil ca Neemia să fi fost ajutat să rămână pe poziție de pasaje din Scriptură ca acelea pe care le găsim în Deuteronomul 7:9; Psalmii 23:1-6 și Numeri 23:19.

Cuvintele noastre demonstrează cine suntem și ce credem cu adevărat. Neemia obișnuia să spună cuvinte înălțătoare. Lui nu îi era teamă să Îl includă pe Dumnezeu în tot ce spunea și nici să îi dea slavă, chiar atunci când oamenii îl luau în râs. Deși cunoștea sentimentele vrăjmașilor lui față de el, Neemia nu se juca deloc cu vorbele și nici nu Îl excludea pe Dumnezeu din discuții. La fel ca lui Iosif în Egipt, lui Neemia nu îi era teamă să Îl înalțe pe Dumnezeu său printre cei care nu credeau în El.

Neemia a fost un om al rugăciunii: „Neemia își revărsase deseori sufletul în favoarea poporului său. Dar acum, pe când se ruga, un plan sfânt a luat ființă în mintea lui. S-a hotărât ca, dacă va putea primi consimțământul împăratului și ajutorul necesar pentru a procura unelte și materiale, să își asume personal sarcina reclădirii zidurilor Ierusalimului și a restatornicirii puterii naționale a lui Israel. Și l-a cerut Domnului să-i dea trecere înaintea împăratului, pentru ca acest plan să poată fi împlinit. «Dă astăzi izbândă robului Tău», s-a rugat el, «și fă-l să capete trecere înaintea omului acestuia!» Patru luni de zile a așteptat Neemia o ocazie favorabilă pentru a-i prezenta împăratului cererea sa.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 629–630

Studiu suplimentar: Meditează la cele scrise în capitolul „Bărbatul ocaziei”, pp. 628–634, din *Profeți și regi*, de Ellen G. White.

Studiu la rând:

1 Cronici 13–19,

Evangelizare, subcapitolul „Avantajele lucrului doi câte doi”

1. Pe cine a comparat David cu „niște ape care se scurg”?

2. Cum se numeau cei doi bărbați care fuseseră aleși și numiți pe nume ca să laude pe Domnul?

3. De unde luase David arama din care Solomon a făcut marea, stâlpii și alte unelte de la templu?

4. Cine era Șofah?

5. În ce situații va fi pus un predicator, dacă nu are alături pe cineva cu care să împărtășească lucrarea?

PRIVIRE GENERALĂ

Versete-cheie: Neemia 1:4,5.

Pasaje biblice în studiu: Neemia 1 și 2.

După ce primele două grupuri (conduse de Zorobabel și de Ezra) s-au întors în Iuda, Dumnezeu l-a trimis pe Neemia, paharnicul împăratului Artaxerxes (Neemia 1:11), să ducă un alt grup de robi înapoi la Ierusalim. Neemia aflate despre „cei ce au mai rămas din robi” în Ierusalim că sunt „în cea mai mare nenorocire și ocară” (vers. 3) din cauza împotrivrării cu care s-au confruntat în reconstruirea cetății. El a fost devastat la auzul acestor vești și a plâns zile întregi, a postit și s-a rugat.

Când împăratul Artaxerxes i-a observat tulburarea și tristețea, Neemia s-a rugat și apoi i-a răspuns că Ierusalimul era în ruine. El i-a cerut împăratului să îi acorde un timp pentru reconstruirea cetății. Este surprinzător că împăratul, același care poruncise mai înainte încetarea lucrărilor, i-a ascultat cererea. Neemia a văzut aici providența și harul lui Dumnezeu (Neemia 2:8).

Totuși Neemia știa că avea nevoie de ajutor, deoarece dregătorii „de dincolo de Râu” făcuseră să intre spaima în israeliți și aceștia încetaseră lucrul. Din cauza plângerii acestor dregători, împăratul Artaxerxes oprise lucrările. Pentru a anula acea poruncă a împăratului, Neemia a cerut acum, cu dibăcie, ca împăratul să trimită prin el o scrisoare tuturor dregătorilor din acea regiune, informându-i că Neemia era cu treburi oficiale și cerându-le să nu îl oprească.

Sfârșitul capitolului 2 îl prezintă pe Neemia inspectând lucrarea care trebuia făcută și încurajându-i pe oameni să construiască. Subliniați în grupă faptul că Neemia s-a bucurat de favoarea împăratului pentru că mai înainte el îl căutase pe Dumnezeu, se rugase și postise (Neemia 1:4); ca urmare, Dumnezeu l-a pregătit pe împărat, dar și poporul, să răspundă favorabil.

COMENTARIU

Rugăciunea lui Neemia (Neemia 1)

După ce a vorbit cu oamenii veniți din Iuda, Neemia a fost foarte tulburat. Fiind oficial la curtea împăratului, este posibil ca el să fi știut de porunci-le lui Artaxerxes împotriva lui Iuda. Forțele ostile din preajma Ierusalimului s-au plâns împăratului și acesta a crezut ce i se spunea despre complot, convins fiind că evreii erau o potențială amenințare politică (Ezra 4). Din cauza zvonurilor, dar și a activității sale oficiale, Neemia a întrebat care era situația în Iuda. Din nefericire, zvonurile i-au fost confirmate de Hanani și tovarășii lui, dar situația reală era mult mai rea decât se aștepta. Neemia

s-a prăbușit la auzirea veștii și a jelit multe zile. Totuși el a mers direct la Dumnezeu cu problema lui.

În acest studiu este evidențiată rugăciunea lui Neemia. Analizând rugăciunea lui, putem observa că momentul principal este acela în care Îl imploară pe Dumnezeu să Își aducă aminte de făgăduințele Lui. Astfel, în cartea Neemia li se amintește cititorilor că Dumnezeu Își împlinește făgăduințele. Dar, înainte să Îi ceară lui Dumnezeu să îi asculte rugăciunea, Neemia a început cu adorare și închinare. Adorarea și închinarea au fost urmate de mărturisirea păcatelor și de cereri ca Domnul să Își amintească de făgăduințele Sale de a-Și restaura poporul. Apoi, în rugăciunea sa, Neemia s-a întors de unde începuse, amintindu-I lui Dumnezeu că acesta era poporul Său răscumpărat. Din nou, Neemia l-a rugat pe Dumnezeu să îl asculte și să Își arate mila, făcându-l să capete trecere înaintea împăratului. Neemia știa că împăratul avea puterea de a schimba situația din Iuda și de aceea l-a cerut lui Dumnezeu să lucreze la inima împăratului.

Adesea noi așteptăm răspuns imediat la rugăciune, dar Neemia a perseverat și s-a rugat mai bine de patru luni înainte să se întâmple ceva. Acest timp de rugăciune a fost un timp de pregătire pentru el ca lider al călătoriei. El a avut timp să gândească pașii pe care urma să îi facă odată ajuns la Ierusalim, ce avea să facă pentru a avea cele mai bune rezultate în procesul de reconstruire și, poate, s-a gândit și la materialele de care avea nevoie. Probabil că toate aceste planuri erau clare în mintea lui, deoarece, atunci când împăratul l-a întrebat: „Ce ceri?” (Neemia 2:4), răspunsul său a fost precis.

Discuția cu împăratul și trimiterea la Ierusalim (Neemia 2:1-10)

Neemia și-a început cererea vorbindu-i împăratului despre „mormintele părinților” (Neemia 2:5). Respectul pentru înaintași și pentru mormintele lor era foarte important în Antichitate, fiind privit ca o expresie a respectului față de strămoși și a dorinței de pace. Neemia nu a menționat Ierusalimul pe nume, ci s-a referit la importanța mormintelor și a cetății pe care el o iubea. Nu se știe dacă acest dialog între împărat și Neemia a fost purtat într-un singur loc, totuși este posibil ca discuția să fi continuat într-un loc privat, unde era prezentă și împărăteasa (Neemia 2:6). Istoricii cred că împăratul Artaxerxes era influențat de femei și astfel faptul că soția lui era prezentă (Ctesias, medic și istoric grec, ne spune că numele ei era Damaschia, deși numele nu este menționat în relatarea biblică) pare să fi fost în avantajul lui Neemia.

Neemia avea nevoie (1) de timp, (2) de acreditare, pentru ca dregătorii vrăjmași lui Israel să îl lase să treacă și să nu îi facă niciun rău, și (3) de lemne

pentru construcție. Este interesant să observăm că păzitorul pădurilor împăratului, Asaf, avea nume evreiesc, ceea ce sugerează că și el era evreu, ca Neemia, și acum era într-o poziție înaltă. Neemia avea nevoie de lemne pentru trei proiecte: (1) grinzi pentru porțile fortificației (cetății) construite la nord de templu pentru a apăra teritoriul sfânt; (2) zidul cetății și (3) pentru casa lui. Este posibil ca el să fi plănuit să repare o casă care aparținea familiei sale.

La Ierusalim. Pregătirea pentru reconstruirea zidurilor (Neemia 2:11-20)

Neemia a ajuns la Ierusalim cu un convoi de căpitani ai armatei și călăreți. Pe drum, Neemia a dat scrisoarea din partea împăratului fiecărui dregător care împiedica în vreun fel lucrul la zidurile cetății. După ce s-a odihnit trei zile, o perioadă normală de timp liber după o călătorie lungă, Neemia a luat un grup mic cu el pentru o misiune secretă în timpul nopții. Probabil că din acel grup făceau parte Hanani și câțiva tovarăși apropiați sau rude care se stabiliseră deja în țară (ei îl informaseră pe Neemia de situația din țară; vezi Neemia 1:2,3). În liniște, grupul a studiat cu atenție starea zidurilor și a porților, ca să nu atragă atenția asupra proiectului înainte de vreme. **Sanbalat și Tobia probabil că aveau aliați în Ierusalim și Neemia avea motive să creadă că era urmărit.**

Neemia afirmă: „... fără să fi spus cuiva ce-mi pusese Dumnezeuul meu în inimă să fac pentru Ierusalim” (Neemia 2:12). El arată aici că misiunea de a reconstrui Ierusalimul nu era ideea lui, ci a lui Dumnezeu. Domnul pusese în inima lui această povară; Domnul îi dăduse impulsul și dorința de a încheia acest proiect. Pentru Neemia era clar că aceasta era o lucrare divină.

După ce și-a încheiat inspecția făcută noaptea și a obținut toate informațiile necesare pentru a evalua lucrarea, el i s-a adresat conducătorilor evreilor. Au făcut strategia, apoi a sosit timpul pentru acțiune. El i-a invitat pe toți evreii: „să zidim iarăși zidul Ierusalimului și să nu mai fim de ocară” (în ebraică, *cherpa* – batjocură, dispreț, ocară). **Culturile antice se bazuau pe un sistem rușine-și-onoare. Onoarea era cea mai importantă valoare și rușinea trebuia evitată cu orice preț. Astfel, Neemia s-a folosit de sensibilitatea lor. El a convins poporul să acționeze astfel încât să alunge „rușinea” pe care o simțeau în acel moment. Faptul că sistemul lor de apărare fusese distrus îi făcea nu doar vulnerabili, ci și de rușine. Simțământul de vină era asociat și cu rușinea. Neemia a dat glas simțământelor de imperfecțiune și ocară pe care le avea poporul, deoarece trebuia să îndure acum asuprirea. Problema principală era recâștigarea onoarei, a respectului și a moștenirii pe care iudeii aveau să le redobândească dacă participau la această lucrare importantă. Ruinele Ierusalimului puneau într-o lumină proastă credința lor în Dumnezeu.**

Când Neemia a afirmat că mâna Domnului fusese cu el (vers. 12) și apoi a povestit ce a spus împăratul, oamenii au fost convinși să exclame: „Să ne sculăm și să zidim!” Lor nu trebuia să le fie teamă de guvernarea persană, pentru că Dumnezeu era cu ei. Pentru a-și putea schimba situația, ei trebuiau „să se scoale” și să facă ceva. Această demonstrație a credinței ar trebui să fie o lecție pentru noi. Lucrurile nu se schimbă dacă ne complăcem în mizerie sau încercăm să găsim scuze; ele se schimbă doar prin acțiune. Neemia a îndemnat poporul să facă ceva, să acționeze și să își schimbe starea neplăcută în care era. El i-a îndemnat pe iudei să se țină strâns de credința lor în Dumnezeu, deoarece El îi condusese în această călătorie și El avea să aducă totul la îndeplinire.

De aceea, când liderii inamici au venit la Neemia, luând în batjocură și râzând de încercarea poporului de a construi zidul, Neemia nu s-a descurajat. El a răspuns: „Dumnezeul cerurilor ne va da izbânda” (vers. 20). Neemia nu i-a lăsat pe vrăjmași să câștige teren, acceptându-le insultele, ci el a cerut făgăduințele lui Dumnezeu și s-a ținut strâns de puterea Sa.

APLICAȚIA

1. Analizați în grupă rugăciunea lui Neemia și alegeți aspectele acestei rugăciuni care pot fi incluse în viața personală de rugăciune.
2. Cere-i fiecărui membru al grupei să mediteze și să răspundă la următoarele: Încă înainte de a ajunge în cetate, Neemia știa de marea împotrivire față de reconstruirea zidurilor Ierusalimului. Dacă ar fi vreo posibilitate ca Domnul să te trimită cu o misiune într-un loc în care știi mai dinainte că vei fi întâmpinat cu greutate și împotrivire, te-ai oferi voluntar pentru acea misiune? De ce?
3. Dumnezeu l-a chemat pe Neemia la o lucrare specifică. El a postit și s-a rugat înainte de a vorbi cu împăratul, deoarece simțea o povară pentru cetatea lui și pentru popor. Tu te gândești la post și rugăciune când vine o problemă în viața ta? Ce pot realiza postul și rugăciunea în viața noastră? Când ai postit ultima dată și pentru ce ai postit și te-ai rugat?
4. Înainte de a-i spune poporului motivul pentru care era acolo, Neemia a mers mai întâi prin cetate pentru a-și da seama ce trebuia făcut.
 - a. De ce este atât de importantă planificarea?
 - b. Gândește-te la proiecte misionare specifice pentru care ești responsabil sau în care ești implicat în biserica ta. Ce anume ai putea face pentru a „evalua” misiunea înainte de a o implementa?